

Bay (FP):

Som mit partis ordfører i lovforslagene nr. 4 og 31 (om regler for organisationers og foreningers bidrag til politisk virksomhed) skal jeg først bemærke, at vi jo tidligere har fremsat forslag nøjagtig som forslag nr. 4, og at vi i 1974 støttede retsforbundets dengang fremsatte forslag med samme målsigte. Vi har gjort det ud fra bevidstheden om, at et stadig stigende tal, de kan tælles i hundredtusindvis, af arbejdere, har ydet modstand imod, at de skal betale til partipolitisk virksomhed, til en virksomhed, de er imod, og som de dels føler på deres ryg, dels instinktmæssigt føler går imod deres egne interesser. Denne stadig stigende modstand har givet sig udtryk i uroligheder både her og dér. Jeg er af den formening, at hvis vi fjerner denne anstødssten, vil den berømte ro på arbejdsmarkedet i Danmark igen være til stede. Mere end en million mennesker er henvist til at være i fagforening for at sikre sig et anstændigt arbejde til en anstændig løn. Vi i fremskridtspartiet går helt og fuldt ind for disse menneskers ret til at organisere sig for at nå disse mål.

Vi skal koncentrere os om støtten til politisk virksomhed og politiske blade. Jeg ved, at LO ejer dagbladet Aktuelt, og man skulle jo tro, at en forenings medlemsflertal skulle have ret til at bestemme over mindretallet, men da flere og flere hævder, at netop dagbladet Aktuelt i stadig større grad fjerner sig fra netop disse lønmodtageres interesse, kan det siges med fuld styrke, at det ikke tjener formål, der vedkommer denne gruppe af mennesker. Jeg skal i den forbindelse henlede opmærksomheden på en for længst afdød filosof, den græske Solon, der sagde, at ideal-samfundet er det samfund, hvor uret selv mod landets ringeste borger betragtes og behandles som uret mod alle. Jeg skal villigt indrømme, at der er lang vej til dette store mål, men prøv at tage bare et skridt hen imod det, så vil man stemme for, at vi gennemfører disse lovforanstaltninger. Jeg skal ikke undlade at bemærke, at lovene selvfølgelig også gælder arbejdsgiverforeningers støtte til politiske mål og andre brancher uden for lønmodtagerorganisationerne. De må selvfølgelig heller ikke på tværs af flertal eller mindretal betale

støtte til dem uvedkommende politiske formål.

Jeg skal henlede opmærksomheden på en beretning fra arbejdsmarkedsudvalget afgivet den 30. september om lovforslag nr. 69 (om bidrag til partipolitisk virksomhed), der var til førstebehandling den 2. april 1975. Her oplyser man, at der blev stillet spørgsmål til ministeren, og herunder, om der findes oplysninger om, hvilke bidrag organisationerne yder til politiske partier og deres presse. Arbejdsministeren svarer, at ministeriet ikke er i besiddelse af sådanne oplysninger, og at de pågældende organisationer ikke har pligt til at oplyse ministeriet om disse forhold.

Jeg skal i denne forbindelse henlede opmærksomheden på hr. Aukens udtalelse omkring 2. april i Radiotinget, hvor hr. Auken påstod, at alle og enhver kunne gå ind i LO og få regnskaberne over disse forhold. Jeg må indrømme, at jeg siddende ved siden af hr. Auken ikke turde protestere, selv om jeg var meget, meget undrende over, at det skulle forholde sig sådan. Jeg undersøgte senere forholdene og fik konstateret, at hr. Auken var fremkommet med urigtige påstande. Jeg har to gange i arbejdsmarkedsudvalget bedt hr. Auken om at dementere denne påstand, men har hver gang fået den besked, at det ikke var det rette forum at forlange en sådan udtalelse i.

Jeg skal derfor anmode hr. Auken om en udtalelse fra landets fornemste talerstol og spørge, om hr. Auken offentligt vil dementere denne urigtige påstand, når nu arbejdsministeren har fremhævet, at vedkommende ikke har pligt til at udlevere det til alle og enhver, herunder altså heller ikke til en minister.

Jeg skal ikke undlade at nævne, hvorfor fremskridtspartiet har krævet afstemning om dette forslags og måske andre forslags henvisning til retsudvalget i stedet for til arbejdsmarkedsudvalget. Foruden det, jeg allerede har sagt, er der flere årsager til, at vi har krævet denne afstemning, bl. a. at forholdene har været behandlet ved to højesteretssager i Danmark og måske derfor kunne tænkes at få en bedre behandling i retsudvalget. Min personlige årsag til, at jeg stærkt støttede dette krav, var bevidst-